
Et Lyngtern

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Et Lyngtern

4

Et Lyngtern

Et Lyngtern

Et Lyngtern

Af Kaj Munk

Nat.d.19.9.37[1]

Allerede noget inden Jagten gaar ind, og den kære Gæst indlogerer sig, maa Jagtherren ud i Terrænet og se efter, hvor det er, *Hønsene* har indlogeret sig i Aar. Med hvilken Forventningens Fryd i Livet bestiger han ikke den højeste Banke, kommanderer Hunden i Dæk ved sin Fod og lader saa Øjet tage Tusinde Tønder Lands vekslende Herligheder i Besiddelse. Det er der jo altsammen igen, det, der var der i Fjor og i Forfjor og Aaret før, den solflimrende Stub, Roernes grønne Mørke og den ny Kløvers grønne Lys, de visnende Kartoffler og Pløjemarkerne i rivende Vækst.

Og til Glæden over Synets Skønhed følger sig Lykken over Minderne, der springer op og siger Kukkuk fra hver lodden Grøftekant, hver lille Plantage, hvert Bakkehæld, danser hen over Sletterne og synger en Vise om, hvad der skete dengang og altid vil ske. I den stargræssede Lavning histovre vil Bekkasinerne forlyste os med deres Luftakrobatik. I Sivskelellet indtil Moselavet vil Mikkel en Dag i November - December sove Midags-søvn, vækkes af mig, naar jeg snubler over en Tue, faa sine to Forbiere og jage rabbende Ænder op paa sin Flugt mod Vest. Der ligger de lange, side Enge, hvor der aldrig findes et Stykke Vildt - før den første Rimfrostdag har sat ind og som ved Trolddom fyldt dem med Harer. Men Overflødighedshornet er selve Stedet, jeg staar paa. Under Højens Top, maaske ikke 50 Alen fra mig, bader den store Flok Høns, ja, hvem ved, kanhænde baade to og tre anselige Flokke. De vil i de første Dage ikke lette, inden jeg er dem helt inde paa Livet, saa bruser de op i en Babels Forvirring, svirrer mig i Ørerne, forærer mig to oplagte Skud, forsvinder under Bakken i stiv Kurs mod Vest og er derefter at antræffe ovre i Heden mod Øst - jo, jo, vi kender efterhaanden Fidusen. Og i dette prægtige Stykke ældgammel knoldet Hede med stiv Lyng og uvejsomme Mindelser fra en Plov for Aarhundreder siden ligger de spredt og giver Arbejde i et Par Timer med at trampe dem op en for en Hønsejægerens livsaligste Fryd. Naar Sliddet er til Ende og Galgerne fulde, smider man sig ned i Lyngen præcis, hvor man er gaaet i Staa for den sidste Høne, tørrer den svedklistrede Pande med Bagen af den ene Haand og klapper og stryger og napper Hunden med den anden. Og Septemberhimlen er en hulslebet Sapphir, og Vinden ringler svagt - aah, som en Hvisken fra fjerne Tider, dog forunderligt nær og levende - med afblomstret Rosmarin og fældende Lyng og en bitteliden Bævreasp med bare en halv Snes gulnede Blade lige ved venstre Øre - fortæller om det Aartusind, den har staaet her, Lyngen, med den jyske Blæst puslende om sig, og de vekslende Himle over sig - og Jægerens Strejftogter gennem sig efter Urkok og Høns og Harer og Ræve. Saa rejser man sig udhvilet og har nu Tid til at

kigge efter Harerne ogsaa - der er Snese af Haresæder her, og hele Heden er dog kun en 30 Tdr. Land. Som jeg staar nu paa Højen og genoplever alt dette i Tanken - jeg føler ligefrem en Klump i Halsen af Lykke over den Rigdom, dette Lilleputstykke af brede Jylland har skænket mig. Jeg maa derind i Dag og give det et kærtegnende Blik og et "Paa Gensyn om en Uge, du hellige Lyng!" - Og der ligger det saa - Bonden har sat en Tændstik til det i Foraaret, der ligger det og gaber i Døden, et stort forkullet Brandsaar i Moder Jord.

Kaj Munk.